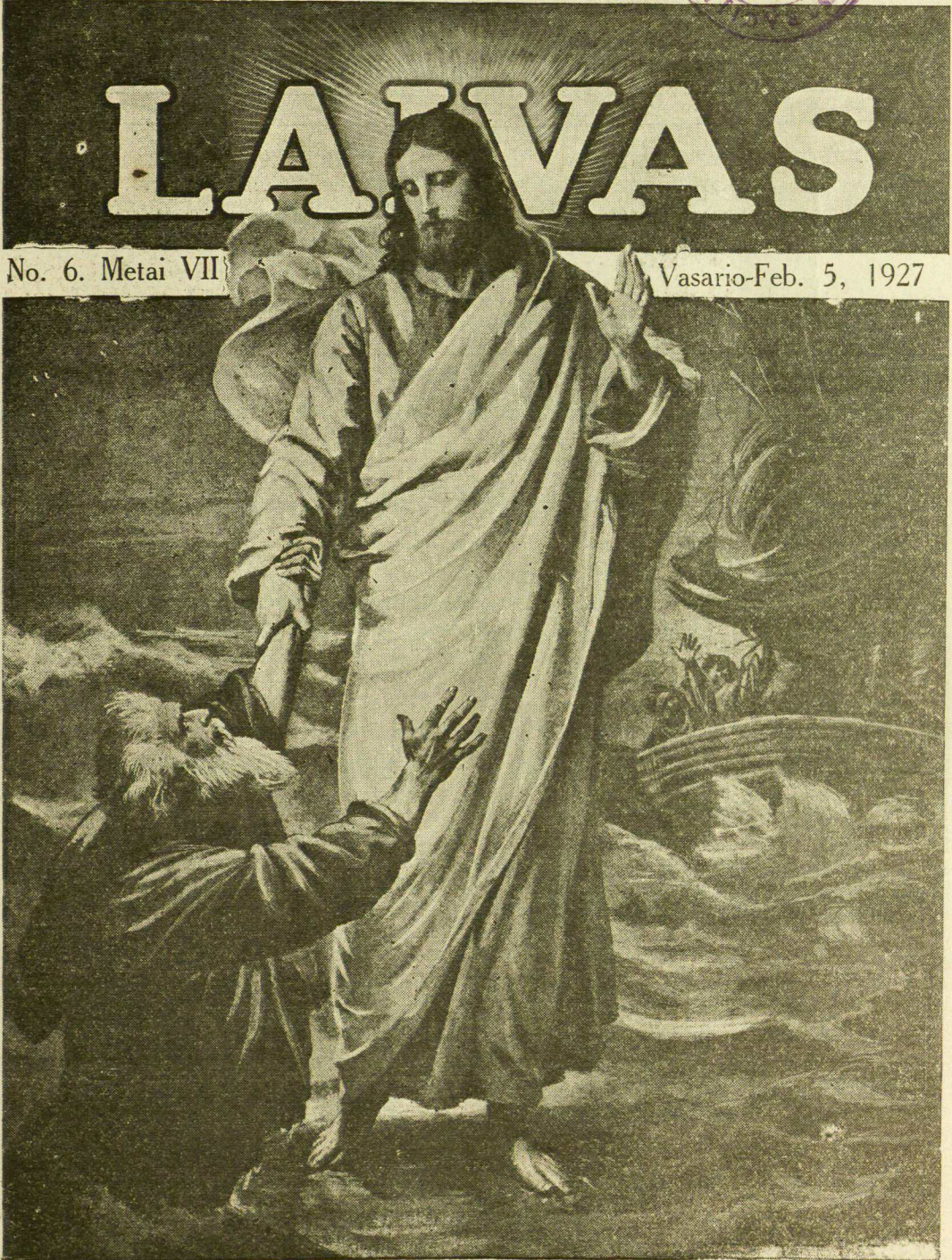

LATVAS

No. 6. Metai VII

Vasario-Feb. 5, 1927

LYSKA veist
respublikos
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

V SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

E v a n g e l i j a .

L e k c i j a .

KOLOS. 2, 12-17.

MATO 13, 24-30.

BROLIAI, apsivilkite jus, kaipo Dievo išrinktieji, šventieji ir mylimieji, širdingu gailestingumu, maloningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu; pakeškite prieš ką nors skunda. Kaip Viešpats atleido jums, taip ir jus. Bet visupirma turėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys. Kristaus ramybė, į kurią jus esate pašaukti, kaip vienas kunas, tevišpatauja jus širdyse. Bukite dėkingi. Kristaus žodis tegyvena jumoje apšėtai; visokia išmintimi mokinkite vieni kitus ir drąsinkite psalmėmis, ymnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami, malonei padedant, Dievui savo širdyse. Visa, ką jus darote žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami per jį Dievui ir Tėvui.

ANUO metu Jėzus pasakė jiems prilyginimą, tardamas: Dangaus karalystė panaši į žmogų, kurs pasėjo savo dirvoje geres sėklas. Bet žmonėms bemiegant, atėjo jo neprietėlis, pasėjo kviečioses raugių ir nuėjo sau. Kuomet želmuo paango ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. Šeiminko tarnai atėjo ir jam tarė: Viešpatie, argi ne gera sėkla pasėjai savo dirvoje? Iš kur gi atsirado raugių? Jis jiems atsakė: Tai padarė žmogus neprietėlis. Tarnai jam sakė: Jei nori, mes eisime ir išrinksime jas? Jis atsakė: Ne, kad kartais, rinkdami rauges, neišrautumėte draug su iomis ir kviečių. Palikite vienus ir kitas augti iki pjūčiai, o pjuties metu aš pasakysiu pjovėjams: Pirma išrinkite rauges ir suriškite jas į pėdelius sudeginti, kviečius gi sukraukite į mano kluoną.

Gaila man žmonelių vargdienių visų,
Gaila man vaikelių našlaičių, vargšų.

Kiek tų vargdienėlių tebėr be duonelės,
Kiek tų senutėlių netur nė grintelės.

Kiek yra ligonių jaunų ir senų,
Kurie ligoms jokių neturi vaistų.

Širdį labai spaudžia į juos pažiūrėt:
Kodel aš menkutis negaliu padėt!

Mylėk, vaikelį, gimtinę šalėlę.

Mylėki Lietuvą, mus brangią žemelę!

Kas tėvų nemyli — nedoras tas vaikas.
Kam tėvynė — niekis, tas išgama paikas.

Šeimyna Ir Mokykla.

Šeimyna ir šeimyninis gyvenimas yra pirmučiausioji ir tikriausioji kiekvieno, atėjusio į šį pasaulį žmogaus mokykla. Joje jis praleidžia pavojingiausią ir kartu svarbiausią savo gyvenimo dalį, butent, kudukystę ir jaunystę.

Ši gyvenimo dalis yra, sakau, svarbiausia ir pavojingiausia, nes tuomet žmogaus protas, dar nesubrendęs, silpniau veikia, jauniklis gyvenimo patyrimų dar neturi, jo vaizduotė ir atgyjanti jausmai tumet taip yra gyvi, kad jie gaudo viską, kas pakliuvo, norėtų visko paragauti, visko patirti, nepasirenkant kas žmogui tinkama, kas netinkama.

Nuo to, ko žmogus savo jaunystėje išmoksta, patiria, kokių įspudžių ir nuomonių prisigauja, priklauso dažniausia visas busimas gyvenimas ir net pati amžinybė.

Taigi nepaprastai svarbu, kad ta pirmučiausioji žmogaus mokykla, šeimyna, būtų kotobuliausia, parinktiniausia.

Tėvai turi atminti, kad jų darbas dar neatliktas, jų priedermės dar neišpildytos, ką jie, davę gyvybę savo vaikeliams, juos rėdo, maitina ir duoda pastogę. Čia atlikta tik gyvulinė darbo dalis, menkesnėji užduotis, svarbiausioji dalis — padaryti vaikelius **žmonėmis**, pilnoje to žodžio prasmėje.

Gi tam reikalingas vaikų mokymas, jų auklėjimas.

Pirmučiausieji ir tikriausieji vaikų mokytojai ir auklėtojai yra tėvas ir motina. Jų pagelbininkais yra kiti, subrendusieji šeimynos nariai.

Mokymas ir auklėjimas šeimynos mokykloje atliekami žodžiu ir pavyzdžiu, kurį auklėtojai duoda. Pavyzdis žmonių gyvenime daugiau išmoko ir geriau auklėja, negu gražiausi žodžiai. Kur veikia gražiausi dorybių ir gražių darbų pavyzdžiai, ten nedaug reikia žodžių. Gana paaiškinti dorybių ir gerųjų darbų tikslą ir jų versmę. Paprastai mažai kas daugiau reikalinga.

Gali vėl buti prikalbama daugiausia žodžių ir ilgiausių, gražiausių kalbų, jei jų neremia gražus kalbėtojų pavyzdžiai, menka pasirodo tų kalbų nauda ir išdava.

Taigi ir šeimynoje tėvo, motinos kilnios dorybės, gražus darbai, uolus savo tikybinių ir pasaulinių priedermių pildymas, tvirtas susilaikymas nuo bet kokių, kad ir menkiausia piktinančių darbų ir apsiėjimų ir pabrėžimas prie progos priešasčių del kurių visa tai daroma, daugiau išmokys ir išauklės jų vaikus, negu dažniausi ir ilgiausi perspėjimai ir barimai.

Šeimynos gyvenimas turėtų tapti tuoju Lietuvos mergaičių gėlių darželiu, į kurį visumet maŃonu jai įeiti ir buti.

Nepakenčiamas darosi šeimynoje gyvenimas, jei joje nesimato dorybių, gražių, ramių darbų, o matomi įvairiau-

si papiktinimai. Gal but, toje šeimynoje tėvų mokytojų yra sakomi ilgi vaikams pamokslai, lydimi keiksmiais, barniais, o kartais ir mušimais, bet vaikai mato, kad visi tie žodžiai veidmainingi, kad tėvai visiškai nepraktikuoja to, ką sako ir prie ko juos ragina, ir nustoja gerbė tėvus, mylėję šeimyninį lizdą ir blaškosi į visas šalis.

Mokykla.

Atėjo laikas leisti vaikus mokyklon. Mokykla yra arba turėtų būti pirmučiausiųjų mokytojų-tėvų pagelbininkė. Jos užduotis tęsti toliau tėvų darbą, kurio jie jau arba nesugeba, ar neturi laiko atlikti.

Leisdami mokyklon tėvai nenustoję buvę savo vaikų auklėtojai, nelieka paliuosuoti nuo atsakomybės prieš Dievą už savo vaikų tolimesnį likimą. Šeimyninė mokykla ir mokykla, tam tikroji mokymo ir auklėjimo įstaiga, turi eiti ranka rankon. Mokykla neprivalo pamiršti, kad jos uždavinys tęsti toliau tėvų pradėtą darbą, o tėvų užduotis žiurėti, ką mokykla daro su jų vaikais ir remti ją visame, kame ji nepriešinga tėvų įsitikinimams.

Bet kaip yra daug tėvų katalikų, kuriems mažai rupi jų vaikų auklėjimas šeimynos mokykloje, taip da mažiau jiems rupi, koks tolimesnis jų vaikų auklėjimas.

Jie leidžia savo vaikus mokyklon, kurion jiems kiek nors arčiau ir pigiau. Jie nežiuri, kokia ten mokykla, kas ten jų vaikus auklės, kaip auklės, kokios bus viso to auklėjimo išdavos. Kas jiems tai rupi! By tik vaikai mokomi.

Gi kokis bus jų likimas, kaip jie keliaus amžinybėn, tai tokiems tėvams, rodos, visiškai nerupi. Nes, matyt, ir patiems tėvams nė galvoje, kokis jų bus likimas. Jie išrodo kaip ir sugyvuļėję, netekę protavimo, kilnesnių jausmų ir jau-trumo.

Ir kas gi jiems duos tų kilnesnių žmogaus ypatybių, kad juose baigia jau gęsti paskučiausioji tikėjimo kibirkštis.

Vargas tėvams, netekusiems savo užduočių supratimo, vargas ir jų vaikams. Dievo planai ir Jo surėdymai neatsimaino: jie tie patys amžinai, o žmonės bėga už tų planų ribų, eina savais keliais. Jų laukia didžios nelaimės čia, dar didesnės amžinybėje.

Tėvams katalikams reikia gerai įsidemėti, kad jų priedermė yra leisti vaikus katalikiškon mokyklon, kurioje būtų toliau tęsiamas jų darbas pradėtas šeimynoje. Jie turi atsiminti, kad turi užduotį sandarbininkauti su mokykla ir toliau varyti savo vaikų rengimo gyveniman darbą.

Tai vienatinis budas atlikti šventas tėvo, motinos priedermes ir mirti ramiai, tariant sau: "Ką turėjau padaryti, padariau. Daugiau padaryti nemokėjau ir negalėjau."

V. K.

Kiekvienas iš mūsų svetys tik ant svieto,
Keleivis, išstremtas iš savo tėvynės;
Ir, Tavo tik skirtoje vargdamas vietoj,
Nueis teu, kur atilsio, laimės šaltinis.

Pjūtis didi, darbininkų maža. Maldaukite, Viešpaties,
kad siųstų darbininkų į savo pjūtį.

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

(Tąsa).

Kiek malonumo, kiek įspudžio šiam palaimos mieste! Teresė kartu su maldininkais aplanko garsias Romos katakumbas, koliozejų, bazilikas. Viskas kalba jos jautriai širdžiai. Koliozejus! Kiek nekaltų krikščionių čia savo kraują praliejo! Teresė nekreipdama dėmesio vadovė perspėjimams, kartu su Celina nušoka arenon ir, tarp karštų maldų, bučiuoja kankinių krauju aplaistytą žemę. Ji nepamiršo ir katakumbas, šią požeminę Romą, kur tiek amžių išsėjos kankinių kunai. Bet svarbiausia tai Vatikanas, ten gyvenęs Popiežius, katalikų Bažnyčios galva. Jo pamatymui, 20 d. lapkričio buvo paskirta audiencija. Teresė jau jos laukė, bet apie ją pamąsčius, drebėjo, it drugio krečiamas, visas jos kumas. Iki šiol dar negavus nuo vyskupo jokios žinios, rengėsi jau apie tai kalbėti pačiam Popiežiui. Anksti rytą, maldininkai išklaušę Šventojo Tėvo Mišių, visi rinkos į audiencijos salę. „Leonas XIII, rašo jinai, buvo atsisėdęs ant pakelto sosto, vien balta sutana apsilikęs ir tokios pat spalvos pelerina. Prie jo stovėjo pralotai ir kiti Bažnyčios aukšti atstovai. Sulyg ceremonialo, kiekvienas, atsiklaupęs, bučiavo Popiežiui koją pirmiausiai, paskui ranką ir buvo jo palaiminimas; galop du sargu, paliesdami pirštu klupojančio petį, rodė tuom, kad jau laikas keltis ir pereiti kiton salėn, užleisti savo vietą sekančiajam.“

„Niekas nepravėrė burnos, nė žodžio neištarė; aš buvau visai nusisprendusi prabilti, kai umai kun. Reverony, mums pranešė gana garsiai, kad visai užginas kalbėti su Šventu Tėvu. Aš žvilgterėjau Celinon pasiklausti jos patarimo. Mano

širdis plakė, lyg rengdamos sprogti. Kalbėk,” man ji atsakė”.

„Valandėlę vėliau, aš jau klupojau prie Švento Tėvo kojų. Pabučiavus jo koją, jį ištiesė man savo ranką. Tada, pakėlus savo ašarų kupinas akis, meldžiau šiais žodžiais: „Šventasai Tėve, aš noriu iš Jusų prašyti didelės malonės.“

„Tuoj, pasilenkdamas iki pat manęs, Jo veidas beveik palietė manąjį, būtų galima sakyti, kad jo juodos ir idubusios akys norėjo kiaurai mane perverti iki pat sielos gelmių.“

„Šventasai Tėve,” atkartojau aš: „Tamstos jubiliejaus dėlei leisk man įstoti Karmeliun penkiolikos metų amžiaus.“

„Didysis Bayeux'o Vikaras, nustebeš ir nepasitenkinęs, tuoj prabilo: „Šventasai Tėve, tai kudikis, kuris trokšta pasišvęsti Karmeliaus gyvenime; tačiau viršininkai nun svarsto jos klausymą.“

— „Gerai, mano vaikeli,” atsakė Jo Šventenybė: „daryk, ką viršininkai nuspręs.“ Tada sudėjusi rankas ir pasirėmusi ant Jo kelių, aš dariau paskutines pastangas.“

„Šventasai Tėve,” tarė jinai: „jei Tamsta pasakytumei „taip”, visi sutiktų“.

„Įsmeigęs akis į mane, žiūrėjo ir ištarė tuos žodžius, kiaurai pereinančiu balsu, sustodamas ant kiekvieno skiemens: „Taip... taip... tu įstosi, jei Dievas to norės.“

„Aš buvau benorinti kalbėti daugiau, kai du sargu pakvietė mane atsikelti. Pamatę, kad to man nepakako, jie paėmė mane už rankų, o kun. Reverony jiems padėjo pakelti mane, nes aš dar klupojau, rankas susikabinusi ir pasirėmusi ant Popiežiaus kelių. Tada, kai aš buvau taip pakelta, Šventas Tėvas maloniai pridėjo savo ranką prie mano lupų, pagaliaus, ją

pakeldamas, mane palaimino; paskui jisai ilgai mane sekė savo akimis.”

Taip staigiai apleidus audiencijos sąlę, net neišgavus nuo Šventojo Tėvo sutikimo veikiai įstoti Karmeliun, Teresė pravrisko karčiomis ašaromis. Ir tėvelis labai nusiminė pamatęs beverkiant išeinančią iš audiencijos savo karalaitę. Su juo kun. Reverony buvo daug malonesnis, jį pristatydamaš Leonui XIII kaipo dviejų karmeličių tėvą. Šventas Tėvas, kaip ypatingos malonės ženklas, uždėjo savo ranką ant jo gerbiamo galvos.

Teresė verke. Kartu su ja verkė ir gražusis Italijos dangus. Teresė pastebėjo, kad svarbesnius savo gyvenimo įvykiuos, gamta atspindėjo jos sielos buvį. “Kuomet aš verkiau, dangus verkė su manim; kuomet aš džiaugiausi, dangus nebuvo apsunkintas jokiū debesėliu.”

Nuo pat savo kudikystės dienų Karmeliaus mintis daug prikankino Teresę. Tačiau nors ir didžiausi skausmai, nušundimai, sielos gelmėse ji jautė didį ramumą, nes visur ir visuomet ji vien Dievo valios ieškojo. Neatsiekus kelionės tikslo, nusikamavus šios žemės kelionėmis, Teresė skubino grįžti į savo gimtinę kraštą, kur gal veikiai galėsiant pasislėpti už aukštųjų Karmeliaus sienų, nes viltis pasisekimo užmanymuos dar nežuvo.

Sugrįžus į Lisieux, ji veikiai aplanako Karmelių, kur dalinas su savo sesutėmis kelionės įspudžiais, skausmais. Čia vien prie savo Paulinos ji randa paguodą. Jos paskatinta, skubiai rašo vyskupui ir laukia greito atsakymo. Bet veltui. Jau ir Kalėdos atėjo, jos lauktoji diena, kurioj manė įžengianti Karmeliun, o atsakymo dar vis nėra. Tik, per Naujus Metus (1888) ji gauna iš Karmeliaus viršininkės laišką, kuriuo jai praneša gavus vyskupo sutikimą ją priimti Karmeliun. Tačiau ji pareiškia tesutinkanti ją priimti vien po gavėnios. Koks tai didis džiau-

gsmas pagavo Teresę sau iškovojus Karmelių vietą! Tiesa, nors dar palaukti reikės apie tris mėnesius, bet ji jau užtikrinta, kad ten įstos. Ir tiek dabar jai užteko. Kad tinkamiau prisirengus šiam įstojimui, kasdien daugiau savy susikaučia, labiau stengias papuošti savo sielą įvairiomis dorybėmis. Ji rengės ištarti laikiajam pasauliui savo paskutinį su-
diev.

Prisiartino Karmeliun įstojimo diena. Buvo tai 9 d. balandžio 1888 m. Rytą, paskutinį kartą apėjus namus, savo kudikystės malonų lizdelį, nuvyko Karmeliun. “Per šv. Mišias, rašo ji, aš buvau savo brangiųjų giminių tarpe. Per Komuniją, kuomet Kristus nužengė mano širdin, aš girdėjau vien tik verksmą aplinkui. Kai del manęs, aš ašarų neliejau, bet einant prie vienuolyno durų, mano širdis plakė taip smarkiai, kad aš maniau reiksiant iš to mirti. O, agonija! Reikia per ją pereiti, kad ją suprasti. Aš priglaudžiau prie širdies visus saviškius ir atsiklaupiau prieš tėvelį, kad gaučiau iš jo palaiminimą. Jis taip pat atsiklaupė ir verkšlenda mane palaimino. Pagaliau Karmelio durys užsidarė paskui manęs ir ten aš pasveikinau mano mylimiausias seseris, kurios yra buvę mano motinomis ir naująją šeimyną, kurios pasišventimo ir meilės gilybės pasaulis nepažįsta.” Ten ji džiaugsmingai sušuko: “Dabar esu čia ant visuomet.” Įstojus vienuolynan jai su teikė naują vardą, butent Sesers Teresės Vaikelio Jėzaus.

(Bus daugiau).

Mano nameliai, kur yr tėveliai
nelabai dailūs:
Prasta seklyčia, dar labiau gryčia,
bet jie man milūs.
Savo gimtinės, brangios tėvynės
aš neužmiršiu.
Nors toli bučiau, bet vis atminčiau
kolei numirsiu.

Tretininkų Žinios.

Tikroji vargų vertė.

Tai, ko mus mokina šv. Bažnyčia, dažnai nesuprantam ir jau manom, kad mes esame geri katalikai. Ypatingai mums yra sunku suprasti Jėzaus Kristaus mokslas, juo sunkiau jįsai pritaikinti savo gyvenime. Išganytojas yra pasakęs "kas nori mane sekti, teišsižada patsai savęs, ima savo kryžių kasdien ir seka mane". Kas tai reiškia išsižadėti paties savęs? Tai reiškia išsižadėti savo valios ir puikybės ir pamylėti nusižeminimą. Tasai gi kryžius tai yra vargeliai mūsų gyvenime.

Dabar gi dažnai tarp mūsų buna barniai, pavydas, nesutikimai, apkalbėjimai. Apverktina kuomet piktybė taip daug užima žmogaus širdį. Kuomet įvyksta apkalbėjimas tai nieka kita kaip žmogaus silpnumas ir neišmanymas. Tuomet atmetama Dievo malonė ir pamylima piktybė. Žmogus, kurs savo širdyje negali savo artumui dovanoti, neturi Dievo ir artymo meilės. Reikia vengti bloga, bet ir už bloga nemokėti blogu. Reikia visuomet atminti, kad ir tie yra mums iš Dievo meilės duoti kryželiai — tai vis proga naudotis Dievo malonėms.

Mes kiekvienas turime savo nuodėmių. Tai mūsų pirmųjų tėvų pasielgimo pasekmė. Kaip voras kad sugauna vortinklyje muselę, taip nuodėmė sukausto žmogaus sielą. Kuomet mus vargina įvairūs kryželiai, tai mes arčiau Dievo ir toliau nuo nuodėmės. Išganytojas iš meilės paėmė mūsų nuodėmes ant savęs. Jįsai kentėjo Alyvų darželyje ir ant Kalvarijos kalno didesnę kančią negu kuomet nors mus ištinka koki nors kryželiai. Jįsai mums paliko meilės pavyzdį kaip mes turime artumui jo prasikaltimus atleisti ir su kokia kantrybe savo vargus turime nešti.

Jįsai tai visa darė iš liuosos valios. Ir mums tai paliko daryti. Mes nesame verčiami daryti gera ar bloga. Tai nuo mūsų priklauso. Galime ar į dešinę ar į kairę krypti: prie teisybės ar prie melagystės. Kas bus surištas šiame gyvenime visokiais vargais ir rupesčiais ir

tai visa dėl Dievo meilės nukentės, tas bus išrištas busimame gyvenime, nes jįsai jau čia visa už savo nuodėmes atkentėjo. Kam gi tie vargai ir kryželiai, jeigu ne tam, kad mes čia Dievui atsilygintume už savo nuodėmes. Ir žmonės sako: "ką Dievas myli, tam ir kryželių duoda", kad jįsai galėtų lengviau įgyti amžiną dangaus gyvenimą.

Jonas Gailius, Waterbury, Conn.

Mūsų blogi papročiai.

Tarp mūsų yra vienas blogas papratimas, kuris negalima stačiai suprasti ir aprašyti. Tai užpuldinėjimas ant tikėjimo ir dvasinio luomo. Kad taip daro netikėliai, tai nieko nestebėtina, bet dažnai taip elgiasi ir katalikai žmonės; tokių rasime ir tretininkų tarpe. Kaip tai keista, kad katalikas žmogus teršia tai, ką jįsai pats išpažįsta sau esant šventu daiktu. Esama ir tokių žmonių, kurie prieš tikėjimą ir kunigus blogo nekalba, bet pas juos visuomet namuose rasi bedieviškus laikraščius. Šitokie žmonės nieku negeresni už pirmuosius, nes jie net pinigą moka, kad katalikų tikėjimas būtų niekinamas ir teršiamas.

Antras mūsų lietuvių blogas paprotys tai negražios kalbos. Žmonės papratę niekus kalbėti, nei nepastebi kaip piktažodžiauja prieš svetimų, prieš vaikų, kartais net ir prieš stalo, prieš Dievo dovanos, bevalgydami. Negardus net nė valgis, kuomet taip negražiai kalbama. Butų gerai, kad tarp žmonių praplistų paprotys visuomet sukalbėti malda prieš valgį ir po valgiui, arba bent persižegnotų. Tuomet gal Dievas prašalintų tuos negražius išsireiškimus ir tą patį nelemtą blogų kalbų paprotį. Krikščioniškoje sieloje tuomet butų gryna dvasia, tyra širdis ir švarus liežuvis.

Reikia bandyti būti gerais katalikais. Tai, ką mes išpažįstame savo širdyje, reikia žodžiu ir pavyzdžiu pareikšti. Tuomet ir kiti matys, kad mes esame tikri katalikai. Gražus pavyzdys visada kitus patraukia prie geresnio gyvenimo.

F. Kundrotas, Philadelphia, Pa.

Krikščionė Vergė.

(Tėsinys).

— Tos giesmės yra labai senos, sudėtos įkvėptų rašytojų. Jos perimtos prakilnumo ir religijos. Jos kelia sielą aukščiau visų žemės daiktų ir pripildo širdį troškimu dorybių. Čia jos aukština tvėrimo stebuklus, ten duoda kilnų supratimą apie Visagalį, kuris visiems sutvėrimams davė pradžią. Jose skamba: “Dievas yra didis, Jis stebėtinas savo darbuose. Dangus skelbia Jo garbę ir naktis perduoda ją nakčiai. Jis tarė: tebuna šviesa ir šviesa atsirado. Žvaigždės atsakė: Viešpatie, štai mes esame. Jis patalpino žemę erdvėse. Jis įkalino plačius ir audringus vandenynus jų guolyje ir mažą smiltelę paskyrė sulaikyti jų šėlimą. Jis ištiesė debesis lyg antklodę; Jis susuko juos į ukus kaip kudikį į vystiklus. Jam prabilus, dangaus skliautai susidarė lyg šėtra, sauie linksminas, kuomet kyla lyg galiunas atlikti savo kelionę. Kalnai iškiilo, kloniai, pakalnės išsidraikė, atsidarė šaltiniai ir upės pradėjo srovėti. Jam įsakius švystelėjo žaibai debesyse nuo rytų lig vakarų ir griausmas davė savo balsą. Jis pažvelgia į žemę ir ji dreba iš baimės, ji susipurto ir tirpsta lyg vaškas prie ugnies.”

— Kaip kada tos mūsų giesmės įgauna švelnų, malonų, minkštą toną, kuomet jose reiškiamo dėkingumą ir meilę. Štai kaip jos skamba, kada mes skelbiame Dievo gerumą, gailestingumą ir apveizdą: “Kaip geras yra Dievas!

Jo tėviška meilė eina nuo amžių į amžius ir apima visas gimines ir tautas. Jis duoda savo saulę puošti ir apvaisinti žemę. Jis siunčia rasą ir lietu laukams, kad jie atneštų vaisių. Jis girdi gyvūnėlio šauksmą ir siunčia jam maisto. Ji parupina žolę jaučiui, kuris tempia arklą dirvoje ir puikiai aprėdo gėles, kurios pripildo laukus. Jos akys seka nekaltojo ir dorėjo žingsnius. Jei žmonių neteisybė ištrėmė jį, Jis yra su juo ir dykynėje; jei jie sukausto jį ir įmeta kalėjiman, Dievas aplanko jį ir suramina nelaisvėje. Jis yra vadovas, globėjas, prietelius ir tėvas, kuris negali apleisti ir užmiršti savo vaikų.”

— Tai šie ir kitoki dalykai pareškimai mūsų giesmėse. Jos yra muzikalės ir malonios klausai, bet tukstančius kartų malonesnės širdžiai tų, kurie jas supranta.

— Šiame pasaulyje turtingų ir laimingų skaičius nedidelis. Didžiumos dalimi yra kentėjimai, vargai ir ašaros. Kaip-kas, kaip aš pati, išplėšti iš savo namų ir šalies, skirti apverkti savo amžiną nuostolį.

Minint tas nelaimes mūsų giesmės nustoja linksnumo. Tuomet jos pilnos nusiskundimo, liudėsio ir pasiilgimo. Dabar vergijoje arba mūsų pavergtoje šalyje negirdėti džiaugsmo giesmių, bet ateis laikas, šalis atgaus savo laisvę, tuomet vėl suskambės džiaugsmo himnai.

— Ai, kaip aš bučiau laiminga, kad aš tau, garbioji ponია, galėčiau išreikšti viską, ką pasako mūsų religijos giesmės! Jei jos dabar, giedamos vargšės vergės, nesuprantamoje kalboje, pagaua tavo gerą širdį kaip jos turi kalbėti į širdį, kada kas jas supranta ir myli.

— Negaliu pasigirti didele savo drąsa, ar jėga, net ir nenoriu to. Aš verkiau ilgai ir karčiomis ašaromis, kuomet mirtis išplėšė man tuos, kuriuos aš mylėjau. Aš verkiau, kuomet likau neturtėlė, bejėgė našlaitė, kuomet likau išmesta iš savo namelių ir savo tėvynės, kuomet buvau atplėšta nuo brolio, kuris buvo mano vienatinė parama pasaulyje. Bet nepamiršau savo motinos pamokymų ir jos malonumą ir kantrumą, kuomet nelaimės ją suspaudė. Aš girdėjau, kaip ji tuomet giedojo šias giesmes ir mačiau kokią paguodą jos jai atnešė. Aš tik sekiau mano motinos pavyzdį, kuomet, panašiai jai, aš ieškojau paguodos savo skausme, kartodama tas giesmes, kurias ji giedojo ir mane jų išmokė. Nuo to mano skausmas pasidarė ne toks aštrus ir ašaros ne taip karčios.

Šios mano religijos ir mano tėvynės giesmės, ai, kaip jos yra gražios ir malonios!

Tokia poezija, kaip, tu poniute, ją vadini, yra daugiau kas, kaip žmonių padaras. Ji negali būti žmonių rankų ir proto darbas.”

Julija krikščionėja.

Beklausant vergės Rufinos kalbos ir jos giesmių turinio, Julijos siela susi-

judino iki pat savo gilumos. Nuostaba, baimė, pagarba ir meilė perėmė visą jos širdį ir sukėlė tokių paslaptinių ir malonių atjautimų, kokių ji niekuomet savo gyvenime neturėjo.

Dievo vardas, apie kurį ji pirmą kartą išgirdo, Jo visagalybė, tveriant dangų ir žemę, jo globa, visa tai tvarkant ir vedant, jo gerumas, kurį rodo našlaičiui, nelaisviui, nelaimingam ir kuris nepamiršta dirbančio jaučio, paukščio, gėlės ir žolės lapelio, visa tai jai buvo svetima, slaptinga, nesuprantama; visa tai įvedė ją į visiškai naują pasaulį.

— Brangioji Rufina, kalbėk toliau, aš prašau tavęs.

Kaip graži ir kilni turi būti filozofija, kurios moko jusų šalyje, jei ji jums įkvepia tokių aukštų idejų ir taip kilnią poeziją! Kodel aš neužgimiau jusų Galijoje, kurią mano nežinystė laikė laukinių, kraugeringų gimimų varginga buveine?

— Geroji ir maloningoji ponია! Aš gerai nesuprantu, kas yra ta filozofija; kaip ją suprantai? Mano jaunose dienose man buvo pasakyta nepasitikėt ja kaip tuščiu daiktu. Mūsų senoje Nius-trijoje nėra tokių mokyklų, kokių jus turite čia Kartagoje savo vaikams. Visa, ką aš žinau, aš išmokau nuo savo tėvų, o daugiausia nuo vieno seno žmogaus, kuris apsilankydavo mūsų apie linkėsna iš Romos. Rodos, aš jį dabar matau sėdint tarp tų, kuriuos jis vadino savo broliais, bet dažniau savo brangiais vaikeliais. Kokis malonus jo veidas! Kokia rami jo išvaizda! Kaip švel-

nus jo pažvelgimas ir įtikrinąs balsas! Jis, rodos, ėjo iš pačios gilumos jo širdies, pilnos jėgų ir dvasinio turto. Nei vienas jo žodis nepralėkė nepalietęs mano širdies. Sugrįžus namon, aš mėgau atpasakoti savo įspūdžius ir tuos gražius dalykus, kurių prisiklausiau.

Vieną dieną tas senelis atsisveikino mus, sakydamas, kad eina lankyti kitų savo vaikelių, kurie jo laukia. Nuo to laiko mes jo daugiau nematėme. Piktai žmonės, kuriems jis norėjo gera pa-

daryti, neapkentė jo ir nuožmiai nužudė jį, nežiurint jo žilos galvos ir didžių dorybių. Jo paskutiniai žodžiai buvo malda už tuos, kurie jį nužudė.

Kad butum, poniute, girdėjusi kalbant tą garbingąjį senelį; kad butum turėjusi progos jį pažinti ir būti liudininke jo dorybių ir stebėtinų gerų darbų, kaip aš buvau, nei kiek neabejoju, kad mano religija būtų šiandien tavo religija.

(Bus daugiau).

Katalikų Pasaulys

MIRĖ ARKIV. J. MATULEVIČIUS.

“*Draugu!*” *Telegrama.*

Arkivyskupas Jurgis Matulevičius mirė
Sausio 27 d. 3:45 ryto.

Pr. Bučys.

Skaudi begalo visai Išeivijai žinia. J. E. arkiv. Matulevičius malonus, kiekvienam žmogui prielankus veidas, giliai įsmigo į Amerikos lietuvių širdis. Atsilankęs į Tarp. Eucharistinį Kongresą Chicagon J. E. amž. atilsį arkiv. J. Matulevičius apvažiavo daug lietuvių kolonijų, stiprino katalikišką ir lietuvišką išeivijos dvasią.

J. E. arkiv. J. Matulevičiaus asmenyje daug nustojo katalikiškoji Lietuva, daug nustojo ir mūsų išeivija.

Arkiv. J. Matulevičius buvo vyriausis Kunigų Marijonų Vienuolijos Vadas ir pačios vienuolijos atnaujintojas.

Jo dvasios sumus — vienuoliai paliko tikri našlaičiai. Liudi Amerikos, Lietuvos, Italijos, Lenkijos, Latvijos ir Baltgudijos Marijonai, netekę Vado.

Amžiną atilsį suteik jam, Viešpatie, o amžinoji šviesa tegul jam šviečia!

MUSŲ DARBAI

Marian Hills Kolegijoje.

Mokslo dienos yra lavinimo, bandymo ir ruošimo laikas į gyvenimą. Kada atatinkamai prisiruošti gyvenimui šandie jaunikaitis reikalauja gerai išsilavinti įvairiose mokslo šakose. Mokykloje jam duodama kiek ir savarankumo, kad jisai bandytų gyventi. Šiuo tai tikslyu mokiniai turi savas draugijas, kuriose patys savarankiai veikia. Panašiai yra ir mūsų kolegijoje. Mokiniai turi įsteigę keleta draugijų bendram lavinimuisi.

Vienas šių dienų svarbiausių reikalavimų yra mokėjimas rašyti arba pasiruošimas literatiniam darbui. Šiuo tai reikalu ir rupinasi "Literatinė Draugija". Josios tikslas yra teikti patogesnės progos tiems mokiniams, kurie pareiškia literatinių gabumų. Susirinkimų metu jie skaito savo parašytus raštus; juos kritikuoja. Geresnius raštus siunčia laikraščiams, kad būtų atspausinti. Svarbiausias literatinės draugijos darbas tai išleidimas kolegijos metraščio. Reikalui esant draugija leidžia periodinius raštus, kurie turi laikraščio vertę — tai pirmutiniai žurnalistikos bandymai. Jų leidimu rupinasi draugijos išrinktas redaktorius Alfonsas Jagminas (Brooklyn, N. Y.); administracinę dalį aprupina Eduardas Turauskas (Shenandoah, Pa.). "Literatinės Draugijos" valdyboje šioms metams yra sekanti asmenys: pirm. Juozas Vaškevičius (Newark, N. J.), pavaduotojas Antanas Švedas (Providence, R. I.) ir raštininkas Kazimieras Drazdys (Roseland, Ill). Draugijos dvasiniu vadu yra patsai kolegijos direktorius kun. dr. J. Navickas.

Kaip literatura ir žurnalistika, taip ir menas, ypatingai drama, turi savo didelės svarbos. Šiais reikalais rupinasi "Dramatinė Draugija". Josios tikslas yra laikas nuo laiko paruošti debatai arba pasikalbėjimai įvairiais svarbiais gyvenimo klausimais; tam tikromis dienomis suruošti vakarėliai, bet ypatingai savo tikslu turi pastatyti gerą veikalą, kuriame

imtų dalyvumo visi kolegijos mokiniai. Tai yra iš anksto ruošimasis visuomeniniam gyvenimui. Šitos draugijos valdyba yra sekanti: pirm. Tamas Poška (Newark, N. J.), pavaduotojas Pranas Skruodenis (Brooklyn, N. Y.) ir raštininkas Jonas Vilkas (Chicago, Ill.). Draugijos dvasios vadu yra matematikos mokytojas kun. M. Daumantas.

Šiai draugijai daug pagelbsti benas ir rinktinasis choras. Benas susideda iš 12 instrumentų. Juo vadovauja anglų kalbos mokytojas kun. Massey. Rinktinasis choras tai parinkti geriausi balsai geresniam giedojimo pasilavinimui. Juo rupinasi graikų kalbos mokytojas klerikas Petras Biskis, B. A. "Dramatinė Draugija" jau buvo paruošusi keleta vakarėlių pačioje kolegijoje. Dabar ruošia didelį veikalą "Pranašystė", kurį pastatys Chicago mieste. Benas su choru per Naujus Metus Aušros Vartų bažnyčioje griežė ir giedojo per sumą. Vėliau pora dienų pasirodė Cicero šv. Antano parapijos svetainėje. Kaip vienur taip kitur žmonėms labai patiko.

Senovės išminčiai sakydavo, kad sveikas protas turi būti sveikame kune. Todėl belavinant protas nepamirštama ir kunas. Šiuo tikslu gyvuoja "Atletikos Draugija". Jinai rupinasi visais žaidimais. Kartą į metus suruošia Olimpijos žaislų dieną ir keleta kartų lošia su Chicago svaidinio tymais. Atletika vadovauja kl. Biskis. Draugijos valdyba yra šitokia: pirm. Jonas Vosylius (Boston, Mass.), pavaduotojas Jonas Jančius (Lawrence, Mass.) ir raštininkas Jonas Kncizeris (Elizabeth, N. J.).

Tokiomis tai priemonėmis naudojasi mūsų mokiniai, kad gerai pasiruošus tam gyvenimui, kuris mus laukia čia Amerikoje. Visems yra svarbu tasai gyvenimas gerai suprasti, bet mums lietuviams amerikiečiams jisai yra daug svarbesnis, nes mūsų aplinkybės ir padėties galimybės daug kuomi skiriasi nuo kitų tautų gyveni-

mo. Mes turime gerai pažinti savus papročius, kad galėtume atspėti tą tikrą lietuvišką sielą ir tuos naujus įpročius, kuriuos mūsų išėivija čia įgijo Amerikoje. *J. Vaškevičius, '28.*

Remėjai:

Jonas Krotkus, Chicago, Ill. Amž. Rem.	\$50.00
J. Kuchinskas, " D. Už.	2.00
Metropolitan Elec. Shop " "	3.00
E. Matienė, Chicago, "	1.00
S. Usas, " "	2.00
T. Marozas, " "	1.00
J. Brenza, " "	5.00
A. N. " "	2.00
T. Melnas, " "	1.00
M. Milkienė, " "	1.00
S. Vitartas, " "	5.00
J. Labanauskas, " "	2.00
K. Kulbis, " "	2.00
A. Jesiunienė, " "	5.00
S. Jeskelevičienė, " Rem.	3.00
M. Krienienė, Cicero, Ill. Rem.	3.00
A. Barščius, Chicago, Ill. D. Už.	7.00
D. Gudžiūnas, " Rem.	3.00
M. Bartinsky, Youngstown, O. D. Už.	5.00
J. Samušis, Moline, Ill. Auka	2.00
Miss J. A. Mench, Detroit, Mich. Rem.	3.00
U. Mažienienė, Chicago, Ill. "	3.00
Visų Šventų Dr.-ja, Bridgeport, Chic. D. Už.	10.00
J. Kemešis, Montello, Mass. Rem.	3.00
J. Bucelavičienė, Brighton, Mass. "	3.00
J. Mikšis, Chicago, Ill. "	4.00
J. Jankunas, Detroit, Mich. D. Už.	6.00
P. Rajunčiūnienė, Melrose Pk., Ill. "	1.00
A. Andrius, " "	2.00
P. F. Metrikas, " "	3.00
P. Šakėnas, " "	2.00
J. Morkus, " "	3.00
K. Kantautas, " "	5.00
A. Staskus, " "	2.50
P. Miseika, " "	2.50
V. Kiadulis, " "	1.00
I. Gedžius, " "	2.00
J. Simanskis, " "	5.00
J. Bružas, " "	5.00

J. A. Blatz, " "	2.00
P. Gudžius, " "	6.00
Pr. Valuckis, " "	2.00
D. Tarutis, " "	2.00
M. Lasauskas, " "	5.00
J. Lasauskas, " "	5.00
P. Saranis, " "	1.00
J. Kušlis, " "	5.00
St. Ramanaš, " "	1.00
Moterų Sąjunga " "	8.50
P. Vaičiūnas, " "	2.00
Štoras " "	4.00
A. Prabash, " "	2.00
M. Stankevičienė, Braddock, Pa. Rem.	3.00
A. Wismont, Brockton, Mass. "	3.00
Kun. Švagždys, " "	3.00
B. Tamulevičius, " "	1.00
A. Akstinas, " "	3.00
R. Kamandulienė, " "	3.00
A. Tautkus, " "	3.00
J. Juknaitė, " "	3.00
K. Bakutienė, " "	3.00
T. Kubilius, Montello, Mass. Rem.	3.00
B. Miškinis, " "	5.00
J. Tumonis, " "	3.00
J. Kemešis, " Aukos	1.00
R. Balionis, " "	1.00
J. Jeskel, " "	1.00
O. Akstienė, " "	2.00
M. Danilienė, Shenandoah, Pa. Rem.	1.00
J. ir L. Mačiulių šeimyna " "	10.00
J. Gribaitienė, Dorchester, Mass. Amž. "	50.00
J. Tamulaitis, Van Voorhis, Pa. Rem.	3.00
J. ir L. Mačiuliai, Shenandoah, Pa. D. už.	7.00
P. Giedraitienė, Mattpan, Mass. "	2.00
V. Tamulaitis, S. Boston, Mass. "	5.00
J. Stoškaitė, Brockton, Mass. "	2.00
O. Milašauskienė, Chicago, Ill. Rem.	3.00
P. Pusėiuvienė, Athol, Mass. "	3.00
M. Rudis, Chicago, Ill. "	3.00

Visiems Maijonių Kolegijos Remėjams ir Geradariams nuoširdžiai dėkoja.

Remėjų Centras.

(Bus daugiau).

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Ar Amerikos šalis yra daugiau katalikiška ar protestantiška?
Jaunoji Amerikietė.

ATSAKYMAS. — Jungtinės Amerikos Valstybės daugiausia yra šalis pagoniška, nes iš 100 milijonų gyventojų 60 milijonų gyventojų yra netikėliai arba pagonys. Yra apie 29 milijonų katalikų ir apie tiek pat protestantų. Bet kadangi protestantų yra keli šimtai askalų, katalikai gi yra vienas tikėjimas, todėl sulyginus šiuodu tikėjimu rasime, kad šioji šalis yra daugiau katalikiška. Tuo labiau, kad daugelis protestantų, nors ir vadinausi krikščionimis, netiki į Kristaus Dievųbę ir todėl nustoja būti protestantais, kurie visgi yra krikščionys.

KLAUSIMAS. — Musų mieste buvo įsikurus ir dabar dar kartais pasigarsina lietuvių neprigulminga bažnyčia, kuri vadinasi sena Rymo bažnyčia. Jos iš eilės antras kun. buvo L. Zelink. Jisai sakėsi, kad jį išventino į kunigus koks tai italų arkivyskupas Carapri Chicagoje. Ar tikrai toksai vyskupas yra Chicagoje ir ar tasai žmogus kunigas?

P. K., Grand Rapids, Mich.

ATSAKYMAS. — Tokių neprigulmingų bažnyčių kaip pas jus kad atsirado buta ir kitur. Jos nėra katalikiškos bažnyčios, nors save ir vadina katalikiškomis. Visi, kurie atskyla nuo tikros Kristaus Bažnyčios, yra atskalunai. Taip ir nezalezninkai yra atskalunai. Jie nieku nesiskiria nuo liuterių, kalvynų, baptistų ir visokių kitų atskalų, kurios kaip maras užkrečia silpnus katalikus ir pražudo juos amžinai. — Jokio kataliko vyskupo Carapri Chicagoje nėra, todėl to Zelinko niekas nešventė. Galimas daiktas, kad ta pavarde yra koks atskalunas, tiktai ne vyskupas, kuris tą Zelinką paskyrė savo

pasekėjų prižiūrėtoju, bet tai nebuvo jo pašventimas į kunigus. Todėl tasai Zelink nėra jokių kunigu. Gaila, kad Grand Rapids lietuvių tarpe atsiranda tokių neprotingų lietuvių, kuriuos kiekvienas mulkis gali prigauti.

KLAUSIMAS. — Kiek metų reikia turėti, kad įstoti į Nukryžvotojo Jėzaus vienuolyną ir kokius rubus tosios vienuolės dėvi?
“Laivo” Skait. Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Šiais ir panašiais reikalais kreipkitės į pačias vienuolijos vedėjas, tai jums suteiks visas žinias.

KLAUSIMAS. — Kiek ir kokios dienos Suvienytose Amerikos Valstybėse yra skaitomos šventomis dienomis, kuriomis reikia išklaudyti šv. Mišių?

J. M., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Viso per metus yra 58 dienos, kuriose reikia butinai išklaudyti šv. Mišių. Jų yra 52 sekmadieniu ir 6 šventės, butent — Nauji Metai, Dangun Įžengimas arba Šeštinės, Dangun Ėmimas arba Žolinė 15 d. rugpjūčio), Visų šventė (1 d. lapkričio), Nekaltas Švenč. Panelės Marijos Prasišėjimas (8 d. gruodžio) ir Kristaus Užgimimas arba Kalėdos (25 d. gruodžio).

KLAUSIMAS. — Aš girdėjau sakant, kad ne tiktai švenč. Panelė yra nekaltai pradėta, bet taipgi pranašas Izaijas ir šv. Jonas Krikštytojas. Ar tai teisybė?
K. B., Chicago, Ill.

ATSAKYMAS. — Pranašas Izaijas ir šv. Jonas Krikštytojas nebuvo nekaltai pradėti, bet buvo dar motinos iščioje nuo pirmpradės nuodėmės paliuosuoti taip, kaip kad dabar žmogus yra nuo tos nuodėmės paliuosuojamas per šv. krikštą. Viena tik švenč. Panelė Marija buvo be nuodėmės pradėta.

LIETUVOS ŽINIOS.

Šelpia Vilniečius. Surengtas 13 d. lapkričio Mariampolėje Moksleivių Vilniui Vaduoti kuopos vakaras davė gryno pelno 383 lit. 23 cent., kurie pasiūsta Vilniaus krašto lietuviams moksleiviams.

Negerbia kapų. Zypliai (Šakių). Kaimo

kapinės suvis apleistos. Tvoros visai ir nebėra, ir todėl jas lanko visoki nešvarus sutvėrimėliai. Matant tokį reginį, liudna darosi, kad protėvių kapai paversti kiaulių knisyklomis. Zypliai turėtų apie tai rimčiau pagalvoti.

Saliamono gudrybė. Navininkai (Keturlaklių v.). Nenauja naujiena, bet labai keista. Anądien čionai pavasarininkai rengė gegužynę.

JEIGU NORI ŽINOTI.

Kas dedasi Didž. Britanijoje ir kitur; kaip gyvena Britanijoje lietuviai išeiviai, koks jų gyvenimas ir kultūrinis plėtojimas.

SKAITYK "IŠEIVIŲ DRAUGĄ"

"IŠEIVIŲ DRAUGAS" yra tai vienintėlis lietuvių leidžiamas laikraštis Didž. Britanijoje. Išeina kiekvieną šeštadienį. Tarnauja lietuviams išeiviams gyvenantiems Didžioje Britanijoje.

"IŠEIVIŲ DRAUGAS" talpina įvairias žinias kaip iš lietuvių gyvenimo užsieny, taip ir Lietuvoje.

"IŠEIVIŲ DRAUGAS" talpina įvairias apysakas, feljetonus, įvairius straipsnius, iš svetimų kalbų vertimus, ir šiaip visokius lengvus pasiskaitymus, todėl yra mylimiausias darbo žmonių laikraštis.

JO KAINA VISUR VEIK TA PATI:

Didžioje Britanijoje: Metams 12 šilingų, pusei metų 6 šilingai, 3 mėn. 3 šilingai ir 6 penai.

Amerikoje: Metams 3 doleriai pusei metų \$1.50 c., 3 mėn. 90 centų.

Lietuvoje: Metams 24 litai, pusei metų 12 litų, 3 mėn. 7 litai.

P. S. Bet atsižvelgiant į sunkią Lietuvos gyventojų padėtį, darbininkams, smulkiesiems ukininkams ir moksleiviams laikraštis bus siuntinėjamas už pusę kainos: metams — 13 litų ir pusei metų 7 litai, — jei užsisakys čie-liems metams ar jų pusei per gruodžio ir sausio mėnesius.

Redakcijos ir Administracijos Antrašas:

"IŠEIVIŲ DRAUGAS",
281 A. Eglinton Str. Glasgow, S. S. SCOTLAND.

Atėjo p. A. L. ir neleidžiamas be bilieto pakėlė skandalą. Buvo pašaukta policija, vadinasi, tvarkos dabotoja, teisių gynėja. Policija atvykusi nubaudė rengėjų porą ir skandalą pakėlusį. Navininkų pavasarininkai norėdami tokiam parėdymui pripažinti Saliamono gudrybės, padavė apeliacijos skundą.

Neiširtas piliakalnis. Treigių k. Laukuvos valsė. prie Lokaušupės upelio randasi puikioj

vietoj piliakalnis, žmonių vadinamas "pilis". Aplinkui apjuosta giliomis daubomis, krantai apaugę gražiais krumokšniais; viršus apšodintas Vilniaus medeliais. Senesnieji žmonės pasakoja, kad iš švedų laikų vidui piliakalnio yra paslėpta daug turto. Vertėtų ištirti. "Šaltinis".

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA

Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jei jie turėdami po septynias dešimts ir aštuoniasdešimts metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUI. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo: "Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusci metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.